

Ricard Maria Carles, o no te'l posis ni li'l posis

L'elecció de Ricard Maria Carles com a arquebisbe de Barcelona, en substitució de Narcís Jubany, ha estat una de les decisions més estranyament salomòniques dels darrers temps. Temerosa de l'excés de catalanitat del successor de Jubany —ja prou català—, la Santa Seu optà per una tria filigranesca que, en teoria, anava destinada a afermar un principi amb voluntat d'inviolable: no és bo que el bisbe d'una metròpoli tan important tingui vel·lèitats massa particularistes pel que fa a llengua i cultura. La solució Carles, per obra i gràcia de l'excusida —i, a voltes, maquiavèlica— política del Vaticà, adquiriria, doncs, una doble lectura: el nou bisbe no era català, i ho era al mateix temps —catalana és la seva llengua, catalana la seu (Tortosa) on havia viscut anys i anys de servei a l'Església. Un valencià a la trona barcelonina marcava les distàncies convenients —pel que fa a autoritat— entre la voluntat dels catalans i la del papa, però també podia satisfer segons quines flames pro-catalanistes, probablement satisfetes de veure que la tria havia tingut en compte que la valencianitat i catalanitat eren una mateixa cosa. Fos com fos, l'expectació per saber com era i què faria el nou arquebisbe va arribar a nivells no gens habituals pel que fa a temes eclesiàstics. I hi havia, encara, una altra recança: Narcís Jubany s'havia guanyat el respecte de tots els catalans, pel seu tarannà dialogant, per la seva defensa sense embuts del fet nacional, per la seva alçada espiritual i intel·lectual. ¿Parlaria en català als catalans, el nou arquebisbe? ¿Confirmaria l'expectativa de dretà religiós amb què se l'havia qualificat en més d'una ocasió? ¿Tindria en compte, sense vacil·lacions, els sine qua nons que imposa la seu barcelonina? ¿Sabria defensar la història, llengua i cultura del país davant una certa incomprensió vaticana que el feligrès català ha ensumat més d'un cop?

Encara esperem. Ricard Maria Carles parla en català als catalans, i de moment no veiem símptomes d'involució cultural

en la seva actuació. Però hi ha alguna novetat. El nou arquebisbe sembla més inclinat a intervenir en la vida civil que no ho feia Jubany. Carles —això ho pot veure qualsevol que llegeixi els seus articles o el senti parlar— és, també, un home de considerable categoria intel·lectual. Però sembla més apassionat. Fa de mal suposar què hauria fet Narcís Jubany davant la campanya del govern central per promoure l'ús dels anticonceptius. L'Església s'enfronta, en aquest final de mil·lenni, a reptes nous i difícils. No només hi ha un allunyament remarcable entre religió i societat, sinó que comencen a aparèi-

xer rases feridores entre els mateixos components del món eclesiàstic —sense anar més lluny, el que per a la jerarquia catòlica és inacceptable (evitar embarassos no desitjats amb anticonceptius i preservatius), no ho és tant per a molts capellans i priors més en contacte amb el món real. I, creients o no, resulta d'allò més difícil admetre que a les zones africanes on la sida arriba a tants per cent alarmants la veu del Sant Pare no pugui agafar tons menys anatemitzants. L'arquebisbe Ricard Maria Carles no ho té gens fàcil, a Barcelona.

Albert Mas Griera

El pobre Butragueno no guanya per a disgustos. Quan semblava que el sarrau organitzat per la publicació de la famosa *foto dels collons* havia acabat, va arribar una crisi de joc profunda que li ha durat fins avui sense que encara no se sàpiga què li passa al genial jugador espanyol, que de cada deu pilotes que toca en perd nou. Per si això fos poc, ara resulta que un cosí seu fa servir els atributs per a una altra cosa diferent que per a miccionar: Eduardo Cubero Butragueno està acusat de violar la jove Cristina C. en els lavabos d'un pub de Getafe, Espanya. Per aquest delictes el fiscal li sol·licita dotze anys de presó. Si seguim aquest ritme, aviat es podrà escriure un llibre monotemàtic sobre els genitals dels Butragueno...

Els Sopa de Cabra, una de les formacions-revelació de la temporada musical catalana, s'han presentat a la capital del Regne. "Creiem que és l'hora d'afrontar el compromís de la presentació a Madrid", deia la seva casa discogràfica en una nota de premsa. Feia temps que per les terres gironines corria el rumor que Sopa de Cabra estava preparant un disc en castellà. El rumor es va apagar amb l'aparició del segon LP de la formació, íntegrament en català. Ara bé, com que Gerard Quintana, el cantant, ha declarat a la ràdio que "tant li sua" el català com el castellà, no seria d'estranyar un canvi de llengua imminent.